

vidt den ene eller den anden Art af Befordring skal benyttes, er Publikum ganske uvedkommende. Spørgsmaalet griber altsaa ind paa et Omraade, der i og for sig ikke vedrører Telefonvæsenet. Det vil dernæst forstaas, at Besørgelsen af Telefontelegrammer, naar den skal drives saaledes, at den tilfredsstiller Nutidens praktiske Krav, kræver dels et stort Antal Indleveringssteder, dels en meget betydelig Budstyrke, som der imidlertid ingenlunde er samme Brug for til enhver Tid, men som paa de Højtidsdage, hvor Lykønskningstelegrammerne er særlig talrige, navnlig Konfirmationsdage, maa være til Raadighed i et i Forhold til det daglige Behov mangedoblet Antal. Dette bevirker, at den økonomiske Fordel ved denne Forretning kan stille sig noget problematisk, naar den ikke drives i Forbindelse med anden Virksomhed, der ligeledes kræver betydelig Budhjælp. Uden at have anstillet særlige Undersøgelser paa dette Punkt er man — overensstemmende med, hvad ogsaa Telegrafdirektøren har udtalt — tilbøjelig til at antage, at selve Telefontelegrambesørgelsen — i hvert Fald som den nu drives af Staten — ikke giver noget Overskud, men at Fordelen først opnaas ved Salget af de særlige Lykønskingsblanketter, der giver meget betydelig Avance, og hvis Benyttelse i de senere Aar er blevet særdeles udbredt. — Endelig er Afgrænsningen af selve Begrebet „Telefontelegram“ i og for sig ikke utvivlsom. Det bør vel, for at Begrebet kan komme til Anvendelse, kræves, at Besørgelsen af Meddelelsen sker mod Betaling, medens der ved Definitionen i øvrigt vil kunne tages større eller mindre Hensyn saavel til Ekspeditionens ydre Form — om den betegner sig som „Telegram“ — som til den Maade, hvorpaa Ekspeditionen udføres, herunder til, hvilken Betydning Telefonens Benyttelse har for Ekspeditionen o. lign.

Under Hensyn til det anførte maa Kommissionen anse det for rettest, at der tilvejebringes udtrykkelig Lovhjemmel for, at al Telegrambesørgelse gennem Telefon tilkommer Staten, men at Ministeren bemyndiges til efter indgaaende Overvejelse af de mangeartede Hensyn, som her kommer i Betragtning, at træffe nærmere Bestemmelse om, i hvilket Omfang og paa hvilke Vilkaar det kan tillades private at drive denne Næring. Om den Staten saaledes hjemlede Eneret bør der værnes ved passende Bødebestemmelser, og da Fastsættelsen af selve Begrebet „Telegrambesørgelse gennem Telefon“ efter det foranførte kan ske paa forskellig Maade, foreslaar man, at den kan ske ved kgl. Anordning. Begrebet bør nemlig først og fremmest bestemmes med det praktiske Livs Krav for Øje, og det vil ikke være udelukket, at disse til de forskellige Tider veksler.

Hvad særlig angaar København og Omegn, er det allerede ovenfor i Afsnit 3 oplyst, at den nuværende Koncession for Kjøbenhavns Telefon-Aktieselskab indeholder en særlig Undtagelse for København og Københavns Amt fra det ellers i Koncessionerne almindelige Forbud mod Telegrambesørgelse. Ved Skrivelse af 4. August 1903, der aftrykkes som Bilag 37, har Ministeriet for offentlige Arbejder dels fastslaaet, at denne Undtagelse ikke medfører nogen Eneret for Selskabet, dels tilladt Selskabet indtil videre at overlade Aktieselskabet Københavns Telefonkiosker Driften af dets Telegramafdelinger, forsaavidt Telegrambesørgelsen indskrænkes til København og Frederiksberg. Hvis den her foreslaaede Bestemmelse ophøjes til Lov, og der derhos meddeles Kjøbenhavns Telefon-Aktieselskab en Koncession af det af Kommissionen foreslaaede Indhold, vil Ministeriet være helt frit stillet i sine Overvejelser om denne Sags hensigtsmæssigste Ordning i Fremtiden, og der vil da formentlig være at indlede Forhandling saavel med fornævnte Kioskselskab som med det tilsvarende Sel-